

Lekolar®

19680 | Grodprinsen/Rödluvan

Rödluvan

Det var en gång, en vacker solig dag, en liten flicka som hette Rödluvan. Hon lekte utomhus i sin trädgård. Hon kallades Rödluvan för hon hade en röd luva på sig vart hon än gick.

Just när hon lekte som bäst så ropade hennes mamma, "Rödluvan, kan du vara snäll och gå till mormor med den här korgen med mat? Mormor ligger sjuk i sin säng." "Ja, det gör jag gärna mamma," sa Rödluvan. "Men gå inte genom skogen och prata inte med främlingar" sa hennes mamma till henne. Så Rödluvan skuttade iväg i sin röda luva och började sin resa till sin mormors hus.

Det var sannerligen en vacker dag och på vägen stannade Rödluvan för att plocka lite blommor i en glänta och lyssna på fåglarna. Så när hon till sist kom till skogsbrynet började det redan mörkna och rödluvan bestämde sig för att ta en genväg genom skogen så att hon inte skulle komma försent till mormors hus.

Rödluvan började gå på stigen genom skogen och när hon kom längre in blev träden större och större och det blev mörkare och mörkare. Hon hörde löv prassla till bredvid henne och plötsligt hoppade en stor varg, med en lång och spetsig nos, ut bakom en buske

Han hälsade vänligt på Rödluvan och frågade henne vart hon skulle. "Hej lilla flicka," sa Vargen. "Vad heter du?" Fast hennes mamma hade sagt till henne att inte prata med främlingar svarade hon honom hövligt. "Alla kallar mig Rödluvan." "Nåväl, Rödluvan, vart ska du gå en sådan här vacker dag?" frågade Vargen. "Jag är på väg till min mormors hus på den andra sidan skogen. Hon mår inte så bra och jag har med mig en korg med mat," svarade Rödluvan. "Mmm, maten i korgen ser väldigt god ut. Då är det kanske bäst att du skyndar dig, du vill ju inte låta mormor vänta," sa Vargen med rackartyg i ögonen.

Rödluvan log och gick snabbt iväg. Vargen såg henne försvinna nerför den slingrande stigen och sa till sig själv. "Jag har en listig plan och jag måste vara snabb så jag kommer till mormors hus så fort som möjligt." Så sprang Vargen iväg in i skogen i en väldig fart.

En liten stund senare kom Vargen till mormors hus. Han smög fram till stugans dörr och knackade tre gånger. Inifrån hördes mormors röst, "Vem är det som knackar på min dörr?" Vargen föreställde sin röst och ropade tillbaks, "Det är bara jag, Rödluvan, som kommit för att besöka dig mormor." "Nå, öppna låset och kom in kära du", svarade mormor.

Så fort mormor såg att det var Vargen hoppade hon upp från sängen och försökte fly. Han jagade henne runt rummet och när hon skyndade sig för att undkomma, tappade hon sin nattmössa på golvet

men lyckades gömma sig i linneskåpet. Med bara en liten stund tillgodo innan Rödluvan kom fram till mormors stuga så tog vargen snabbt på sig mormors nattmössa och kröp ner i mormors säng.

Så småningom kom Rödluvan fram till mormors hus och hon knackade på dörren. En röst sa, "Rödluvan, är det du? Kom in kära du." Så, hon öppnade dörren och gick in. Mormor låg i sängen, men när Rödluvan närmade sig henne, kunde hon se att hon var riktigt dålig. Hon tittade närmre. Något var inte rätt. "Mormor, vilka stora öron du har," sa Rödluvan.

"Det är för att jag ska kunna höra dig bättre," sa Vargen.

"Men mormor, vilka stora ögon du har."

"Det är för att jag ska kunna se dig bättre," sa Vargen.

"Men mormor, vilken stor mun du har."

"Det är för att jag ska kunna äta upp dig," sa Vargen och hoppade upp ur sängen och jagade Rödluvan runt rummet.

I närheten av mormors stuga stod en skogshuggare och högg träd. Han hörde Rödluvan skrika och sprang för att rädda henne. Han jagade iväg Vargen med sin yxa och Vargen syntes aldrig mera till.

Rödluvan var i säkerhet men plötsligt kom hon att tänka på sin mormor. "Var är mormor" skrek hon. Hon sprang till stugan och där hittade hon mormor som gömde sig i linneskåpet, trygg och frisk. Aldrig mer störde Vargen dem och de levde lyckliga i alla sina dagar.

Grodprinsen

Det var en gång, i ett kungarike långt borta en kung som hade tre döttrar som var lika vackra och den yngsta dottern var den vackraste av dem alla. Den yngsta prinsessans favoritsysselsättning var att sitta vid dammen i skogen nära palatset och leka med sin gyllene boll.

En solig dag kastade hon upp sin boll och fångade den när den oavsiktligt rullade nerför slänten och ner i dammen. Hon följde bollen med blicken men när den nådde dammen sjönk den snabbt i det mörka vattnet och försvann. Hon visste att dammen var väldigt djup och att hon inte skulle kunna nå bollen så hon satte sig på kanten av dammen och började gråta.

När hon satt där och snyftade hörde hon en röst nära som frågade, "Vad är det för fel lilla prinsessan, varför gråter du?" Prinsessan tittade sig omkring för att se var rösten kom ifrån och till sin förvåning såg hon en ful groda som tittade upp från vattnet och pratade med henne. "Åh, du fula gamla groda, jag tappade min gyllene boll i den djupa dammen." Grodan svarade, "Jag är säker på att jag kan hjälpa dig att få tillbaks din gyllene boll men vad får jag för att jag hjälper dig?" Ivrig över att få tillbaka sin boll så sa prinsessan, "Vad som helst lilla groda, mitt halsband, min ring till och med min gyllene krona."

Grodan svarade prinsessan, "Jag vill inte ha din ring eller ditt halsband eller din krona, jag vill att du lovar mig att jag får vara din vän och lekkamrat och att du släpper in mig för att äta med dig och sova

på din kudde. Om du lovar mig det så ska jag hämta din boll i dammen.” Prinsessan gick gärna med på grodans begäran. ”Åh ja, jag lovar allt det där.” sa prinsessan. Grodan dök ner i dammen och efter några minuter fick han tag i den gyllene bollen.

Prinsessan tog bollen från grodan och sprang snabbt tillbaka till palatset. ”Vänta på mig,” skrek den lilla grodan, ” ta mig med dig, jag kan inte springa lika fort som du!” Men prinsessan lyssnade inte på grodan och hade snart glömt löftena hon gett honom.

Dagen efter när prinsessan satt vid bordet och åt middag med sin pappa och systrar hörde hon ett plaskande ljud vid trappan. Sen knackade det på dörren. En liten röst sa ”Yngsta prinsessan, det är jag grodan din vän som har kommit för att äta med dig.” Prinsessan ignorerade den lilla grodan och öppnade inte för honom. Kungen begärde att få veta varför grodan ville komma in för att äta vid hand bord och prinsessan berättade vad som hade hänt för sin pappa.

Kungen sa, ”Om du har gett ett löfte till den här grodan så måste du hålla det.” Prinsessan var inte glad över det men löd sin pappa och öppnade dörren för grodan. Den lilla grodan hoppade upp på bordet och började äta från prinsessans tallrik. Den lilla prinsessan puttade bort grodan men hennes pappa sa igen att hon skulle låta grodan äta med henne precis som hon lovat.

När måltiden var över sa grodan att han var trött och ville vila så han bad prinsessan att ta honom till hennes säng och ge honom hennes kudde så han kunde lägga sig på den. Prinsessan började gråta för hon ville inte dela sin kudde med en ful groda. Återigen blev kungen arg och krävde att hon skulle låta grodan sova på hennes kudde. ”Du har lovat den här grodan att han får vara din vän och du ska hålla ditt löfte,” skrek kungen argt.

Dagarna blev veckor och grodan och prinsessan spenderade all sin tid med varandra och gradvis började hon uppskatta sällskapet av den lilla grodan. Han blev verkligen en vän och de spenderade många dagar tillsammans där de lekte på palatsets ägor.

En dag tog prinsessan försiktigt upp den lilla grodan och pussade honom på huvudet. Med en ljusblxt förvandlades grodan till en vacker prins. Prinsen förklarade att han för många år sedan hade blivit förhäxad av en gammal häxa som hade förvandlat honom till en groda och bara en kyss ifrån en prinsessa skulle göra honom till en människa igen.

Prinsessan blev överlycklig och inte långt efter det så gifte sig prinsen och prinsessan och levde lyckliga i alla sina dagar i palatset.